

Došlo v novém cenovém rozhodnutí k dalším změnám v případě dělení nákladů při kombinované výrobě elektřiny a tepla?

Podstatné změny v právní úpravě dělení nákladů na kombinovanou výrobu elektřiny a tepla přineslo již cenové rozhodnutí pro rok 2021, kdy vedle jedné preferované a exaktně popsané metody byly popsány i další metody dělení společných nákladů. Současně byla dočasně zachovaná možnost dodavatele vytvořit si vlastní metodiku dělení nákladů při kombinované výrobě elektřiny a tepla splňující obecný požadavek „věrohodnosti a kontrolovatelnosti“.

Cenové rozhodnutí pro rok 2022 a následující, tj. cenové rozhodnutí ERÚ č. 4/2021 ze dne 16. září 2021, k cenám tepelné energie (dále jen “CR”), přebírá stávající metody dělení nákladů, nicméně již nadále nebude možné využít a upravit si vlastní metodu dělení nákladů. V případě kombinované výroby elektřiny a tepla tedy může dodavatel do ceny tepelné energie zahrnout pouze přímo přiřaditelné náklady na teplo a dále část společných nákladů souvisejících s výrobou tepelné energie, které dodavatel určí podle jedné jím zvolené metody vymezené v příloze č. 2 CR. Dodavatel si pro každý kalendářní rok může zvolit jinou metodu, avšak v průběhu roku pro příslušný rok již zvolenou metodu měnit nemůže. Stejně tak nelze v průběhu roku měnit hodnotu rozdělovacího koeficientu určenou na základě zvolené metody. Po skončení kalendářního roku ve výsledné kalkulaci však dodavatel při respektování zvolené metody rozdělovací koeficient přepočítá podle skutečných hodnot.

Zároveň dle přílohy č. 2 CR platí, že množství nákladů určené podle rozdělovacího koeficientu jako výsledek jedné z metod, které výrobce může uplatnit do ceny tepelné energie, je maximální. Výrobce tak má možnost v ceně tepelné energie uplatnit i náklady nižší, aniž by porušil ustanovení ohledně neměnnosti rozdělovacího koeficientu.

Z důvodu, že podle bodu (2.4.1.3) CR nelze do ceny tepelné energie zahrnout náklady na nákup elektřiny převyšující náklad na vlastní výrobu elektřiny při kombinované výrobě elektřiny a tepla nebo při samostatné výrobě elektřiny na tepelném zdroji, není-li vyrobená elektřina přednostně využívána pro potřeby tepelného zdroje a pro ostatní výrobní a rozvodná tepelná zařízení, která jsou dodavatelem elektricky propojená, dochází na základě bodů (3.2) a (3.3) CR k úpravě základny pro výpočet přiměřeného zisku tak, aby na zařízení vyrábějícím elektřinu pro účely uvedené v těchto bodech bylo možno generovat přiměřený zisk v ceně tepelné energie.

Podle bodu (2.4.1.3) CR nelze do ceny tepelné energie zahrnout náklady na nákup elektřiny převyšující náklad na vlastní výrobu elektřiny při kombinované výrobě elektřiny a tepla nebo při samostatné výrobě elektřiny na tepelném zdroji, není-li vyrobená elektřina přednostně využívána pro potřeby tepelného zdroje nebo pro ostatní výrobní nebo rozvodná tepelná zařízení, která jsou dodavatelem elektricky propojená. Z uvedeného ustanovení nevyplývá povinnost využívat elektřinu vyrobenou při kombinované výrobě elektřiny a tepla zejména pro technologickou vlastní spotřebu výrobce tepelné energie, ale pokud výrobce tepelné energie takto vyrobenou elektřinu nevyužívá na krytí technologické spotřeby elektřiny zdroje tepelné energie nebo spotřeby elektřiny nezbytné pro navazující rozvod tepelné energie,

není náklad na nákup elektřiny převyšující náklad na vlastní výrobu elektřiny ekonomicky oprávněným nákladem.

Bezproblémové by mělo být vyloučení těch nákladů na nákup elektřiny z ekonomicky oprávněných nákladů, které jsou vztažené k objemu energie, tedy náklady vyjádřené v Kč/MWh. U nich je zcela zřejmé, že při využívání vyrobené elektřiny na krytí spotřeby výrobce tepelné energie by takový náklad nemohl vzniknout. Složitější je to v případě tzv. kapacitních plateb za službu distribuční soustavy, tedy zejména plateb za rezervaci kapacity distribuční soustavy. Na jedné straně je faktem, že zejména při odběru elektřiny prostřednictvím jednoho odběrného místa i pro ostatní vlastní spotřebu výrobce tepelné energie nelze objektivně rozdělit, jaká část rezervované kapacity je využívána pro spotřebu výrobce na výrobu (či navazující rozvod tepelné energie), ale nemusí tomu tak být vždy. Pokud by se např. následně prokázalo, že ostatní vlastní spotřeba je z hlediska naměřených maxim odběru v nepoměru s velikostí rezervovaných kapacit (z čehož lze dovodit závěr, že zbývající část rezervované kapacity distribuční soustavy je využívána na odběr elektřiny pro krytí jiné spotřeby), nebude možné v této výši poměrný náklad na rezervaci kapacity distribuční soustavy zahrnovat do ceny tepelné energie. Je tedy především na odpovědnosti výrobce tepelné energie, aby si optimalizoval rezervace distribučních kapacit podle svých skutečných potřeb a předešel riziku porušení cenových předpisů z důvodu nevyužívání vyrobené elektřiny na krytí spotřeby elektřiny pro výrobu a případně rozvod tepelné energie.